

Edward Pudełko

Pleszew, woj. kaliskie. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 14, 72-73

1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Odkryte w trakcie badań dwa groby z pozostałościami konstrukcji kamiennych uległy wskutek wymienionych prac dużemu zniszczeniu. Uratowano z nich naczynia natomiast szkielety zostały w znacznym stopniu uszkodzone w czasie wcześniejszych prac ziemnych jak również przez rozkład naturalny. Ponadto ujawniono warstwę kopalnego /?/ humusu z bardzo drobnymi fragmentami ceramicznymi i przepalonymi ziarniakami zbóż. Fakt ten, tudzież dodatkowe odkrycie dziesięciu jam, niestety zupełnie pozbawionych materiału ruchomego /w dwóch tylko wystąpiły duże ilości spalonego zboża/, może jednak sugerować, że w miejscu cmentarzyska kultury unietyckiej istniało młodsze chronologicznie obozowisko /kultury łużyckiej ?/.

Materiał z badań znajduje się w Muzeum Okręgowym w Gorzowie Wlkp. Z uwagi na wielki stopień zniszczenia stanowiska oraz częściowe zalesienie nie zaleca się jego dalszej eksploracji.

PLESZEW
woj. kaliskie
Stanowisko 2

Muzeum Okręgowe
Ziemi Kaliskiej w Kaliszu

Badania prowadził mgr Edward Pudeiko.
Finansował WKZ w Kaliszu. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko ciałopalne kultury łużyckiej od IV okresu brązu do okresu halsztackiego.

Badania prowadzone były na terenie czynnej piasznicy W. Młynarczyka i na przyległych gruntach ob. Presza. Miały charakter ratowniczy z uwagi na prace przy eksploracji żwiru i uprawie ziemi.

Przekopano teren o powierzchni 4 arów. Odkryto 10 grobów ciałopalnych kultury łużyckiej w tym jeden bez materiału kostnego w jamie grobowej - zapewne symboliczny. Z pozostałych, 7 reprezentowało groby popielnicowe, a 2 - groby jamowe. Dwa groby - 83/80 i 87/80 miały zachowany regularny układ kamieni w formie kół o średnicy 6 i 6,5 m. Były to zapewne ślady kurhanów z wewnętrzną jamą grobową otoczone prostokątną obstawą kamienną. Grób 85/80 też wydaje się być śladem małego kurhanu o średnicy około 3 m. Tu jednak pochówek ma charakter jamowy. Ze zniszczonego - przez oberwanie się stoku żwirowni podczas ulewnego deszczu - grobu 81/80 /dziecinny/ prawdopodobnie pochodzi odkryty w pobliżu fragment zgiętego rytualnie zwierciadła brązowego z profilowaną rękojęcią.

W popielnicy grobu 82/80 odkryto doskonale zachowany okaz szczypczyków brązowych. W sumie w ciągu trzech sezonów na tym cmentarzysku wyeksplorowano 90 pochówków. Badania tegoroczne pozwoliły na uchwycenie północnego i południowego zasięgu cmentarzyska. Planuje się kontynuowanie prac w roku przyszłym, uchwycę-

nie wschodniego zasięgu cmentarzyska i zakończenie prac badawczych.

PLESZEW
woj. kaliskie
Stanowisko 2

patrz
uzupełnienia 1979

RZESZÓW
Stanowisko 88 i 89

patrz
neolit

SIEMIROWICE, gm. Cewice
woj. śląskie

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Aleksandra Szymańska. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Gdańsku. Drugi sezon badań. Osada grupy kaszubskiej kultury łużyckiej z epoki brązu. Ślady osadnictwa z młodziej epoki kamienia.

Kontynuowano badania z 1979 r. Objęto nimi obszar 152 m². Odkryto 13 obiektów osadniczych, wśród których wyróżniono 2 jamy i 4 paleniska. Jamy sąsiadowały ze sobą w jednym z wykopów i wyróżniały się jedynie wielkością. Znacznie większa jama nr 1 o wymiarach 3 x 1,80 m i głębokości 80 cm posiadała w rzucie poziomym kształt nieregularnego prostokąta, a w przekroju trójkątny. Obie jamy dostarczyły małej ilości fragmentów naczyń bliżej nieokreślonej, polepy, drobnych krzemieni i węgla drzewnego. Paleniska o średnicy około 1,50 x 1,60 m zagłębione w piasku do 25 cm wypełnione były dużą ilością kamieni, polepy i węgla drzewnego. Pozostałe obiekty występujące w większych skupiskach o przeciętnej średnicy około 1 m i zagłębione w piasku do 50 m miały z reguły kształt kolisty i wypełnione były różnej wielkości kamieniami, węglem drzewnym - na ogół w małej ilości - i być może stanowiły także paleniska użytkowane jednorazowo.

Skromny materiał pozyskany z badań jak ułamki naczyń, polepa, drobne kości zwierzęce, nie pozwoliły na precyzyjniejsze określenie chronologii i charakteru osady.

Badania zostały zakończone.

SŁONOWICE, gm. Kazimierza Wielka
woj. kieleckie
Stanowisko "G"

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materiałnej
Zakład Archeologii Małopolski
w Igołomi